

ղուած պարտատէրներու պահանջներէն եւ
լքուած ազգէն՝ խորհուրդ կ'ընեն Դաւիթ եւ
Մեղբիսեղեկ 1603ին յերեւան՝ յանձնել կա-
թողիկոսական Աթոռը Սրապիոն Ուրհայեց-
ւոյ: Իրենց միտքը կը յայտնեն Գրիգոր Դա-
րանաղցւոյ, որ այսպէս կը ներկայացնէ իրո-
ղութիւնը. «Նա միաբերան երկուքն այլ ա-
սացին թէ կամ եղեւ մեզ պաղատանաց նա-
մակ գրել եւ առ Սրապիոն Եղեսացին ու-
ղարկել, որ դայ մեզ կաթողիկոս լինի կա-
մովք մերովք եւ մեք հրաժարիմք եւ ելանեմք
ի միջոյ. Աթոռն այլ իւրեանն եւ պարտքերն
այլ: Մինչ որ այնպիսի անուանի հին աւագ
վարդապետ չլինի, նա՛ մեր Աթոռոյն ազա-
տութեան ճար եւ հնար չի լինիր» (էջ 57):
Խորհուրդը կը համապատասխանէր ընդհա-
նուր Ազգին փափագին: Եւ Սրապիոն Ուր-
հայեցի յանձն առաւ առաջարկութիւնը. 1603
Յունիս 12ին⁸ օծուեցաւ Սրապիոն Գրիգոր
անուամբ կաթողիկոս յէջմիածին: Ժամանա-
կակից յիշատակագիր մը՝ Մեսրոպ Հիզանցի
կը գրէ այս առթիւ. «Եղեւ կատարումն
Ս. Աւետարանիս ի ժամանակս մեծ բարու-
նապետին Ուրհայեցւոյ Սրապիոնին, որ յա-
ջողութեամբ Աստուծոյ եւ կամեցողութեամբն
իշխանացն Զուղայու բերաւ ի սուրբ Էջմիա-
ծինն եւ ձեռնադրեցին յաթոռ սուրբ Լուսա-
ւորչին եւ անուանեցին տէր Գրիգորիս կա-
թողիկոս ամենայն Հայոց. որ եւ գործով զա-

⁸ Գրիգոր Դարանաղցի, էջ 97—98: